

Raymond Carver

Elefant și alte povestiri

Traducere din limba engleză de Marius Chivu

POLIROM
2026

Cuprins

Cutii	9
Cine o fi dormit în patul ăsta	33
Intimitate	61
Menudo	75
Elefant	101
Plăcintă cu mierle.	129
Sarcină	159
<i>În chip de epilog</i> (Marius Chivu)	181

Odată, când Molly se afla în acel loc și nici eu nu eram prea bine – s-o spunem pe șleau, nici eu nu eram în toate mințile –, într-o seară am fost acasă la prietenul meu Alfredo, eram un grup de prieteni, beam și ascultam discuri. Nu-mi mai păsa de mine. Tot ce se putuse întâmpla, m-am gândit, se întâmplase. Nu-mi mai găseam echilibrul. Mă simțeam pierdut. Deci eram acasă la Alfredo. Toți pereții casei erau plini de tablourile lui cu păsări și animale tropicale, dar mai erau tablouri și în celelalte camere, rezemate de picioarele meselor sau de biblioteci, chiar și pe veranda din spatele casei. Bucătăria ținea loc de atelier, iar eu stăteam la masa din bucătărie cu o băutură în față. Un șevalet era așezat paralel cu fereastra care dădea spre alee; tuburi de vopsea îndoite, o paletă și câteva pensule zăceau la capătul mesei. Alfredo era lângă blat, câțiva pași mai încolo, își turna ceva de băut. Îmi plăcea aspectul neîngrijit al micii lui bucătării. Muzica din sufragerie era dată tare și umplea casa cu atâta sunet încât vibrau geamurile din bucătărie. Dintr-odată am început să tremur. Mai întâi au început să-mi tremure mâinile, apoi brațele și umerii. Au început

să-mi clănțane și dinții. Nici nu mai puteam ține paharul în mână.

— Ce se întâmplă, omule? a zis Alfredo când s-a întors și a văzut în ce stare sunt. Hei, ce ai? Ce-ai pățit?

Nu puteam să-i spun. Ce să-i fi spus? Credeam că am vreo criză. Abia am reușit să dau din umeri.

Alfredo s-a apropiat, și-a tras un scaun și s-a așezat lângă mine la masă. Și-a pus mâna lui mare de pictor pe umărul meu. Tremuram în continuare. Simțea și el cum tremuram.

— Ce se întâmplă cu tine, omule? Îmi pare rău că treci prin asta, omule. Știu că e nasol de tot.

După care a zis că-mi face o *menudo*. A zis că mi-ar prinde bine în starea în care mă aflu.

— E bună la nervi, omule, a zis. Te calmează pe loc.

Avea toate ingredientele necesare pentru *menudo*, a spus, și oricum voia să gătească așa ceva.

— Ascultă-mă. Ascultă ce zic, omule. Acum eu sunt familia ta, a mai zis Alfredo.

Era două noaptea, eram beți, mai erau și alți oameni beți în casă, iar difuzoarele bubuiau. Dar Alfredo a deschis frigiderul și a scos ceva de acolo. A închis ușa frigiderului și a căutat în congelator.

A scos de acolo un pachet. Apoi s-a uitat prin dulapuri. A scos o oală din dulapul de sub chiuvetă și era pregătit.

Burtă de vită. A început cu burta și cu vreo patru litri de apă. Apoi a tăiat ceapa și a pus-o în oală când apa a început să dea în clocot. A adăugat cârnați chorizo, apoi a aruncat boabe de piper în apa clocotită și a presărat niște pudră de chili. Apoi a venit rândul uleiului de măsline. A deschis o cutie mare de sos de roșii și a turnat-o înăuntru. A adăugat căței de usturoi, câteva felii de pâine albă, sare și suc de lămâie. A mai deschis o cutie – era porumb – și a turnat-o în oală. După ce a pus-o pe toată, a dat focul la mic și a acoperit oala cu un capac.

Îl urmăream. Stăteam acolo tremurând în timp ce Alfredo gătea *menudo* la aragaz vorbindu-mi – habar n-aveam ce zicea – și, uneori, dădea din cap sau fluiera pentru sine. Din când în când, mai intrau oameni în bucătărie să ia bere. Dar Alfredo își vedea serios de treaba lui. De parcă ar fi fost acasă, în Morelia, gătind *menudo* de Anul Nou pentru familia lui.

Oamenii mai rămâneau prin bucătărie, glumind, dar Alfredo nu le răspundea la glume când ei îl

tachinau că gătea *menudo* în toiul nopții. Curând ne-au lăsat în pace. În cele din urmă, în timp ce Alfredo stătea în fața aragazului cu o lingură în mână și mă privea, m-am ridicat încetișor de la masă. Am plecat din bucătărie și am intrat în baie, apoi am deschis altă ușă care dădea spre camera de oaspeți, unde m-am întins în pat și am adormit. M-am trezit la amiază. *Menudo* se terminase. Oala era în chiuvetă, la înmuiat. Ceilalți invitați probabil c-o mâncaseră pe toată. Probabil c-o mâncaseră și se calmaseră. Toată lumea plecase, iar în casă era liniște.

De atunci nu l-am mai văzut pe Alfredo decât o dată sau de două ori. Din acea seară, viețile noastre au apucat-o în direcții diferite. Cine știe unde or fi acum și ceilalți oameni? Probabil voi muri înainte să gust *menudo*. Dar cine poate ști?

Aici s-a ajuns? La un bărbat de vârstă mijlocie încurcat cu soția vecinului său, legați printr-un ultimatum furios? Ce destin e ăsta? O săptămână, a zis Oliver. Trei sau patru zile de-acum.

O mașină trece pe stradă cu farurile aprinse. Cerul devine gri și câteva păsărele încep să ciripească. Mă hotărâsc că nu mai pot aștepta. Nu mai pot sta aici, nefăcând nimic. Nu mai pot să tot aștept. Am

așteptat și am așteptat și la ce mi-a folosit? Alarma lui Vicky va suna dintr-o clipă în alta. Beth se va trezi, se va îmbrăca și va pleca la școală. Amanda se va trezi și ea. Tot cartierul.

Pe veranda din spate găsesc niște blugi vechi și o bluză și mă schimb de pijama. Mă încălț cu pantofii albi de pânză – pantofii de bețivan, cum le-ar fi zis Alfredo. Unde ești, Alfredo?

În garaj găsesc grebla și câțiva saci. Până să ajung pe peluza din fața casei gata să mă apuc de treabă, îmi dau seama că nimic nu-mi mai stă în putere privind situația de față. S-a luminat cât de cât – suficient pentru ce am de făcut. Fără să mai stau pe gânduri, mă apuc să greblez. Greblez fiecare palmă din grădina noastră. E important s-o fac cum trebuie. Întind grebla și trag tare. Cred că pentru iarbă se simte ca și cum cineva te-ar trage tare de păr. Din când în când, o mașină trece pe stradă încetinind, dar îmi văd de treaba mea. Știu ce gândesc cei din mașini, dar se înșală amarnic – nu știu nici măcar pe jumătate. Cum ar putea? Sunt fericit, greblez.

Termin grădina noastră și pun sacul la marginea trotuarului. Apoi mă apuc de peluza vecină, a soților Baxter. Nu trece mult și doamna Baxter apare

pe verandă îmbrăcată în halatul de baie. N-o bag în seamă. Nu mi-e rușine și nu vreau să par neprietenos. Vreau doar să continui ce m-am apucat să fac.

O vreme nu zice nimic, după care zice:

— Bună dimineața, domnule Hughes. Ce mai faceți?

Mă opresc și-mi șterg fruntea cu brațul.

— Termin acuși, spun. Sper că nu vă deranjează.

— Deloc, zice doamna Baxter. Dați-i înainte.

Îl văd pe domnul Baxter în spatele ei în cadrul ușii. E îmbrăcat deja de lucru, cu pantaloni, sacou sport și cravată. Dar nu iese pe verandă. Apoi doamna Baxter se întoarce spre el, iar domnul Baxter dă din umeri.

E OK, oricum am terminat. Mai sunt și alte peluze, chiar mai importante. Mă las în genunchi, apuc grebla din scurt și trag ultimele frunze direct în sacul pe care îl leg la gură. Dar nu pot să mă ridic, rămân acolo îngenuncheat în iarbă cu grebla în mână. Când îmi ridic privirea, îi văd pe soții Baxter cum coboară împreună treptele verandei îndreptându-se încet spre mine prin iarba umedă și frumos mirositoare. Se opresc la câțiva pași și mă privesc.